

Jurij Levitanszkij

Csipkebokor piros ága

Csipkebokor piros ága, te hírnöke rőt lobogásnak,
a tűz
harang-riadója.
Szüntelenül idelátszol a hópihefüggönyön át,
mit a fürgeteg űz sebesen kavarogva.
Bíbor a csizma, parázslík a bunda,
piros kicsi úrnő,
karácsonyi gyöngy,
mely a hópihefüggönyön át
a telet beragyogja.
Mit keresel te, ahol január hava ropja kerengve,
hiszen korai még neked itt,
fiatal vagy a fagyra!
Mondd, mit akarsz, mire néked e tél dühe,
zúzmarazápora,
hóparazsas lavinája?
Mondd, mire hóvihárom, mire hózuhogásom?
E táj idegen,
s idegen vagy e tájon.
Honnan e furcsa szeszély, buta vonzalom, ostoba hajlam
a tél bengálitüzéhez,
a vén januárhoz?
Fuss, menekülj, szabadulj ki, amíg teheted,
amíg enged a hófalú kör,
amíg enged a fürgeteg hótüzű pokla,
a hósínű káosz.
Honnan e balga szokásod, e törbecsaló hited:
vélni sehonnai kósza szelekben
a walkürök hallaliját,
diadalszavú kürtöt?
Merre vet, ó, tudod is te, hová,
szíved esztelen ösztöne
dőre Vergiliusod,
kit a végzeted angyala küldött?
Rá tudod, rá mered bízni magad, jaj, e kései téli világra,
csikasz januári fagyokra,
e sarki szelekre,

Ó, ne siess, ne siess, van időd, a tiéd a jövő maga,
várnak a távoli évek, a harmadik ezred.
Ó, korai még neked, ó, korai még ez a lecke,
könyörgök a térdemen állva előtted
a földön.
Mentsd ki, szakítsd ki magad, verekedd ki, amíg teheted,
amíg enged a tél köre,
enged a hófalú börtön.
Menj utadon, eleresztlek
– a bűneimért a bocsánatod esdve
bocsájtlok utadra,
utadra eresztlek.
Gémberedő kezem ifjú kezéd elereszti.
A vég meg a kezdet.
Mégis, a távolon át idezúg a harang riadója,
és libben a téli homályban
a hópihetáncban
a hóvihar álma:
a tétova lámpa világa
Alkonyatom tüze,
tél csodaklárisa,
csipkebokor piros ága.

A kör szorul

A kör szorul. Fogytán a hú barát,
Kinek tudom örömét, bánatát,

Kinek testvére egy test-vér velem,
S ki ellensége, százszor az nekem.

A kör szorul. Fogytán, mindegyre vész
Az ismerős arc és baráti kéz.

És nő a nincs köre, süket harang
Sok elcsitult, örökre néma hang.

Ki megmaradt: tudok ötöt-hatot,
S még ennyiért is hálát adhatok.

Mert évről évre több fonál szakad,
És évről évre súlyosabb a csend,

És évről évre mind fájdalmasabb
Törölni sorra régi címeiket,

Törölni régi kedves arccokat,
Törölni mind, ki végleg elhagyott,

Törölni sorra egyszer-voltakat,
Sok vissza többé nem térő napot,

Végezni gyászos végelszámolást,
Folytatva egyre, rendületlenül,

Akár a lassú visszaszámolást,
Ha vár a puszta, véghetetlen űr,

Míg nincs tovább – és: hála mindenért,
Míg nincs tovább – ég áldjon, itt a rajt,

A legvégsőket is törölve – hét,
A legvégsőket is levonva – hat,

A legvégsőt is elhajítva – öt,
Hátrálni egyre, mérve az időt,

Míg nincs tovább, egy perc, s a láng kitör –
Négy, három, kettő – s felpattan a kör.

Széthullt a kör – nincs többé dac, se vád,
Széthullt a kör – mindenkít áldjon ég,

És látni plánéták hűvös rajját,
S külön-külön kimért ellipsziséit.

S a puszta űr – szörny-orcáján a gőg –
Tündökletes, fenséges és örök.

Jurij Levitanszkij (1922–1996) szovjet orosz költő, műfordító. Harcolt a nagy honvédő háborúban, ekkor kezdett verseket írni és fordítani is. Magyarul számos folyóirat-közlés után önálló kötete is megjelent (Európa, 1997, Rab Zsuzsa fordításai). Magyarból is fordított, különösen Juhász Ferenc és Nagy László verseinek átültetésében jeleskedett.

Soproni András fordítása